

Durant els últims temps s'ha parlat molt de l' *enronitis* i, no obstant això, es fan poques referències al que pot ser una bomba comptable de dimensions superiors. M'estic referint al canvi en la normativa comptable dels Estats Units que elimina a partir d'aquest any l'obligació que les empreses amortitzin els seus fons de comerç. Estrictament parlant, el fons de comerç és la diferència entre el cost d'adquisició d'una empresa i el seu valor en llibres. Aquesta diferència pot ser deguda a l'existència d'uns actius intangibles de difícil valoració, com ara una marca coneguda, una bona relació amb els clients, una posició de domini d'un sector o el prestigi d'una empresa. No obstant això, la diferència entre el valor pagat per una empresa i el valor en els llibres de comptabilitat també pot ser deguda a unes expectatives excessivament optimistes sobre el futur de l'empresa adquirida. On es concentren les diferències més grans? Doncs sí, a les empreses de la nova economia, particularment en el sector d'Internet i les

‘Enronitis’ tecnològica (i II)

José García-Montalvo

Professor del departament d'economia i empresa. Universitat Pompeu Fabra

telecomunicacions. Durant els últims anys s'han produït adquisicions per sumes milionàries d'empreses el valor comptable de les quals era molt petit. Per exemple, quan Terra va comprar Lycos va pagar 1.850 milions d'euros més que el seu valor comptable.

A la legislació de l'Estat espanyol hi ha l'obligació d'amortitzar el fons de comerç en el termini de 20 anys. Això vol dir que cada any s'han de reduir els beneficis per amortitzar la part corresponent del fons de comerç. Als Estats Units el termini d'amortització era de 40 anys fins a aquest any. La llibertat d'amortització del fons de comerç augmentarà significativament els be-

neficis que reporten les empreses, ja que no han de carregar com un cost aquesta amortització. De fet, la nova legislació obliga a justificar de manera desglossada la diferència entre el valor d'adquisició i el valor comptable (per exemple, la part atribuïble a marques comercials, a cartera de clients, a dominis d'Internet, etc.) i a amortitzar només el sobrepreu sobre la part que té justificació. Òbviament, aquesta normativa el que fa és introduir un grau enorme de subjectivitat i podria permetre a moltes empreses tornar a presentar gairebé els beneficis que desitgin sense necessitat de recórrer als nyaps *enronians* del passat. A més a més, i de

rebot, augmenta les possibilitats de negoci de les empreses d'auditoria, que seran les encarregades de realitzar aquestes difícils valoracions. De fet algun malintencionat podria fins i tot pensar que aquest canvi legislatiu va ser promogut per aquestes empreses.

La reducció previsible dels beneficis futurs ha incitat també les empreses europees a pressionar per gaudir de llibertat d'amortització del fons de comerç. I és que a Europa també hi va haver compres d'empreses tecnològiques per preus d'escàndol i ara s'hauria de començar a pagar, en forma d'amortitzacions, amb càrrec als beneficis dels anys futurs. El president del Santander Central Hispano (SCH) ho deia alt i clar a l'última junta d'accionistes: les empreses europees estan en desavantatge davant les americanes pel fet de no tenir llibertat d'amortització. Les coses s'entenen millor sabent que l'SCH va destinar 1.873 milions d'euros a amortitzar fons de comerç durant el 2001, cosa que va reduir de manera considerable la taxa de creixement dels seus beneficis.